

Vooraf

Er worden veel boeken geschreven. Vandaag heb jij dit boek in handen. En het is niet zomaar een boek met woorden. Want ik schreef geen letters. Ik schreef het leven. Vanuit de praktijk van alledag vloeiden de letters uit mijn vingers op papier. Met woorden over een dode snoek in het parkwater, een fietsende belhamel in de regen en gevouwen moederhanden. Ik weet niet wie jij bent. Jammer genoeg niet. Ik zou met je van gedachten willen wisselen. Ik zou van je willen horen hoe jij de opvoeding beleeft, hoe jij tegen je grenzen aanloopt, hoe het leven jou leerde. Ik zou van je willen horen wat je herkent en wat juist niet. Maar dat kan niet. Want dit is een boek. Het ligt stil op je schoot.

Waarom ik het boek dan toch schreef? Omdat ik ooit de volgende spreuk las: er zijn op aarde geen troostvollere woorden dan de woorden 'ik ook'. Dus ik hoop dat dit voor jou een boek vol 'ik-ooks' is. Want herkenning troost. Herkenning maakt blij. Herkenning voorkomt eenzaamheid. Herkenning geeft verbondenheid, zelfs op afstand. Zelfs via een boek.

Bovendien las ik bij de theoloog en pedagoog dr. H. Bavinck de woorden: 'Door Gods scheppende kracht komt het kunstwerk tot stand, hetwelk de naam gezin draagt.' Ik hoop dat dit boek jou helpt het kunstwerk 'gezin' nog eens te bekijken. Te herwaarderen.

Dus blader in dit boek. Lees. Peins. Lach. Huil. Aanschouw het kunstwerk. Ontvang het. Verwonder je. En koester de kleine grote geluksdagen. Want die zijn er. Ook bij jou.

*Lieve groet,
Gerjanne*

(EN OOK EEN BEETJE VAN GEURT SR.,
LINDE, GEURT JR., JAN, SIETSE EN FIEKE).

ALS HET VERLEDEN NU NOG HEDEN IS

Toen ik gisteren de wasmachine voor de derde keer vulde,
wist ik het.

Ik voelde het heel intens.

Ooit verlang ik terug naar deze tijd.

Ooit verlang ik terug naar deze momenten.

Naar volle wasmachines,

stinkende gymtassen

en lekkie schoolbekers.

Naar moddervoeten op de vloer,

topotoetsen,

snotterbellen

en rondslingerende legosteentjes.

Ooit zit ik met Geurt op de bank.

Samen.

En dan zeggen we:

Weet je nog?

Weet je nog hoe ik vijftien wassen in de week draaide?

Hoeveel boodschappen we deden?

Weet je nog hoe we onze auto volpropten
en wild gingen spotten?

En weet je nog hoe jij met ze stoeide op ons bed?

Weet je het nog, Geurt?

Weet je nog hoe je ging vissen met de jongens?

Weer of geen weer?

Weet je nog hoeveel aardappels ik schilde?

Hoeveel boekjes ik voorlas

en hoeveel schoenen ik poetste?

Weet je nog hoe jij lekkie banden plakte,

en hoe we ze om de beurt in bed legden?

Weet je nog hoe moe we soms waren?

Hoe we om de beurt uitsliepen

en samen naar rustige momenten verlangden?

Weet je het nog?

En dan zitten we samen.

En blijkt samen zeven min vijf te zijn.

En dan is de rust zo kaal

en de wasmachine zo leeg.

Dan is het huis zo hol.

en de kamer zo groot.

Dan blijkt de stilte zo oorverdovend te zijn.

Dan zijn de lege avonden zo veel

en blijkt het leven zo snel.

En dan kunnen we niet meer terug.

Nooit meer terug naar die volle tafels,

naar de stampende kindervoeten op de trap

en de schelle stemmetjes in de gang.

Nooit meer terug naar de hoge stapels

biebboeken,

de dampende zwemlessen

en de gebroken nachten.

Dan betekent voorbij opeens echt voorbij.

En daar zat ik dan.

Voor de wasmachine.

Met de moddersokken van de jongens,

en de pyjama's van de meiden.

En ik kon wel huilen.

Ik kon zomaar even huilen.

Omdat het verleden nu nog heden is.

Zomaar even stil huilen.

Omdat ik niet vast kan houden

wat er nu nog is,

maar ooit niet meer zal zijn.

*Spreek uw kinderen meermalen heel hartelijk aan
om hun liefde te winnen
en uit te lokken en hieronder al uw geboden
te veraangenamen.*

(J. KOELMAN, PLICHTEN DER OUDERS)

VERLIEFD

Jan wilde in de buggy.
Tijdens de wandeling.
Hij is vijf.
Ruim buggy-af.
Maar ik zwichtte.

Linde en Geurt skeelerden voor ons uit.
En ik duwde.
En Jan zat.
En toen kantelde hij opeens zijn hoofd
achterover.
Zijn ogen op de kop in de mijne.
En hij zei:
'Vindt u het ook fijn bij mij, mam?'
Ik glimlachte.
'Ja',
zei ik.
'Ja.
Heel fijn.'

'Ik ook bij u',
zei hij toen.
Dromerig.
'Daarom wilde ik in de buggy.
Om zo dicht mogelijk bij u te zijn.'

En toen liep ik niet meer.
Toen zweefde ik.
En ik dacht:
Wat is dat toch?
Wat is toch die onvoorwaardelijke liefde?
Ik heb in jouw opvoeding 8937 fouten
gemaakt, Jan.
Ik heb je vaak gestraft.
Soms te streng.
Soms te soft.

Ik heb soms zuchtend gereageerd op je
836e vraag van die dag.
Ik heb gemopperd op je troep
en je te stevig vastgepakt toen je
klierde.
Ik heb gefronst toen je zeurde
en ik vergat soms je vraag als ik druk
was.

En toch zeg je dit.
Een soort vederlichte verliefdheid nam
bezit van me.
Of juist een inblik in die diepe liefde.
Ik weet het zelf niet precies.
Ik weet alleen nog dat ik dacht:
Kind,
ik wil je nog duizend dagen in de buggy.
Ik ben er.
Al wil je nog duizend maanden dicht bij
mij zijn:
het mag.
Al wil je nog jaren geduwd worden:
ik zal je duwen.
Echt.
Ik duw je.
Zolang het nodig is.

